

Datum van inontvangstneming : 04/09/2014

Zaak C-371/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

1 augustus 2014

Verwijzende rechter:

Finanzgericht Hamburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

17 juni 2014

Verzoekende partij:

APEX GmbH Internationale Spedition

Verwerende partij:

Hauptzollamt Hamburg-Stadt

FINANZGERICHT HAMBURG

BESCHIKKING

In de zaak

Firma APEX GmbH Internationale Spedition

[OMISSIS]

[OMISSIS] Hamburg

verzoekster,

[OMISSIS]

tegen

Hauptzollamt Hamburg-Stadt,

[OMISSIS] Hamburg

[OMISSIS]

verweerder,

betreffende

invoerheffingen,

heeft de Gemeinsame Senat des Finanzgerichts Hamburg für die Länder Freie und Hansestadt Hamburg, Niedersachsen und Schleswig-Holstein (Gemeenschappelijke Afdeling van het Finanzgericht Hamburg voor de deelstaten Freie und Hansestadt Hamburg, Niedersachsen en Schleswig-Holstein), Vierde kamer, na de mondelinge behandeling op 17 juni 2014 [OMISSIS]

[Or. 2] de volgende beschikking gegeven:

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:

1. Is uitvoeringsverordening (EU) nr. 260/2013 [van de Raad] van 18 maart 2013 tot uitbreiding van het bij verordening (EG) nr. 1458/2007 ingestelde definitieve antidumpingrecht op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China tot niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje verzonden vanuit de Socialistische Republiek Vietnam, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit de Socialistische Republiek Vietnam (PB L 82, blz. 10; hierna: „verordening nr. 260/2013”) ongeldig omdat op het tijdstip van de vaststelling ervan de geldigheidsduur van het bij verordening (EG) nr. 1458/2007 ingestelde antidumpingrecht, dat diende te worden uitgebreid, al verstreken was?

Voor het geval dat de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord:

2. Is verordening nr. 260/2013 ongeldig omdat een ontduiking, in de zin artikel 13, lid 1, van verordening nr. [1225/2009], van de bij verordening (EG) nr. 1458/2007 (PB L 326, blz. 1) gelaste maatregel niet kan worden vastgesteld?

[OMISSIS]

[Or. 3] Motivering

I.

Verzoekster komt op tegen de heffing van een antidumpingrecht.

Verzoekster houdt zich bezig met internationale expeditie en bezit een vergunning voor een particulier entrepot van het type D. Van augustus tot december 2012 bracht zij op basis van in totaal vijf – inmiddels definitief geworden – aanvullende douaneaangiften in totaal 4 024 080 niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje uit de Socialistische Republiek Vietnam in het vrije verkeer in de Europese Unie.

Bij een aanslag invoerrechten van 26 maart 2013 [OMISSIS] vorderde verweerder overeenkomstig artikel 220 van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L302, blz. 1), in de versie van verordening (EG) nr. 1791/2006 van de Raad van 20 november 2006 (PB L 363, blz.1; hierna: „douanewetboek”), 261 565,20 EUR aan antidumpingrechten na. Hij baseerde zich daarvoor op uitvoeringsverordening (EU) nr. 260/2013 van de Raad van 18 maart 2013 tot uitbreiding van het bij verordening (EG) nr. 1458/2007 ingestelde definitieve antidumpingrecht op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China tot niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje verzonden vanuit de Socialistische Republiek Vietnam, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit de Socialistische Republiek Vietnam (PB L 82, blz. 10; hierna: „verordening nr. 260/2013”).

Op 15 april 2013 maakte verzoekster bezwaar tegen de aanslag van 26 maart 2013. Bij besluit op bezwaar van 5 juni 2013 [OMISSIS] wees verweerder dit bezwaar af.

[Or. 4] Met haar op 5 juli 2013 bij het Finanzgericht ingekomen beroep zet verzoekster de geldendmaking van haar vordering voort. Als grond voert zij aan dat het beroep eigenlijk is gericht tegen verordening nr. 260/2013, waarop verweerder de heffing van het antidumpingrecht heeft gebaseerd. Deze verordening is volgens haar onrechtmatig en dus ongeldig.

Volgens haar was op het tijdstip van de vaststelling van verordening nr. 260/2013 niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 13 van verordening (EEG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 343, blz. 51; hierna: „verordening nr. 1225/2009”), alleen al omdat verordening (EG) nr. 1458/2007 van de Raad van 10 december 2007 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje en bepaalde navulbare zakaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China of Taiwan of die vanuit Taiwan worden verzonden (PB L 326, blz. 1; hierna: „verordening nr. 1458/2007”) blijkt het bericht van 12 december 2012 (PB C 382, blz. 12) al buiten werking was getreden.

De invoering van een antidumpingrecht voor een periode in het verleden zou ook niet zonder meer op artikel 13, lid 3, zesde zin, van verordening nr. [1255/2009] kunnen worden gebaseerd. Deze bepaling zou een positief besluit in de zin artikel 13, lid 1, eerste zin, van verordening nr. [1225/2009] eisen om vervolgens de periode tussen de instelling van het onderzoek en het besluit te beslaan, teneinde te voorkomen dat de invoer uit betrokken land toeneemt vanaf het tijdstip van het bericht dat een onderzoek wordt ingesteld, waardoor het effect van de maatregelen die in voorkomend geval na het onderzoek worden getroffen, zou worden ondermijnd.

In elk geval zou niet zijn voldaan aan de in artikel 13, leden 1 en 2, van verordening nr. [1225/2009] gestelde voorwaarden voor uitbreiding van het antidumpingrecht. Van een verandering **[Or. 5]** in de structuur van het handelsverkeer in de zin van artikel 13 van [1225/2009] zou geen sprake zijn, daar er geen verband bestaat tussen de instelling van het antidumpingrecht en de verandering in de goederenstromen. De regeling van artikel 13, lid 2, van [1225/2009] zou voor een dergelijke eis pleiten. Pas in 2007, dus 16 jaar na de instelling van het antidumping voor de Volksrepubliek China in 1991, zou de invoer van aanstekers uit Vietnam zijn gestegen. Het jaar 2007 zou ook niet als referentiejaar kunnen worden genomen, daar de op dat tijdstip geldende maatregelen in 2007 slechts zijn gehandhaafd zonder dat inhoudelijke wijzigingen werden aangebracht. Bovendien zou de uitvoer van delen van aanstekers uit de Volksrepubliek China naar Vietnam al zijn begonnen in 1999, dus acht jaar voor de toename van de invoer uit Vietnam in de Europese Unie. De feitelijke oorzaak van de stijging van de productie in Vietnam zou de ontwikkeling van het loonniveau zijn, waarop is ingegaan in de overwegingen van verordening nr. 260/2013 zelf (overweging 51). Hoe dan ook valt te betwijfelen of er sprake is van een schade of van ondermijning van de corrigerende werking van het geldende antidumpingrecht. Of er sprake is van schade, is niet onderzocht en een ondermijning van de corrigerende werking kan worden uitgesloten, omdat de eigenlijke maatregel voor de Volksrepubliek China niet is verlengd.

Verzoekster vordert:

nietigverklaring van de aanslag invoerrechten van 26 maart 2013 in de vorm van het besluit op bezwaar van 5 juni 2013.

Verweerder vordert:

verwerping van het beroep.

Hij voert aan dat hij niet het recht heeft, de geldigheid van Europese rechtshandelingen te onderzoeken.

[Or. 6] [OMISSIS]

II.

De Vierde kamer schorst de behandeling van de zaak op grond van een toepassing naar analogie van § 74 Finanzgerichtsordnung (reglement voor de procesvoering in belastingzaken) en legt het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267, eerste alinea, sub b, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) de in het dictum geformuleerde prejudiciële vragen voor. De juridische beoordeling van het geval is Unierechtelijk onzeker.

1. Toepasselijke bepalingen

Volgens de Vierde kamer zijn de volgende Unierechtelijke bepalingen van belang voor de beslechting van het geding:

- a. Uitvoeringsverordening (EU) nr. 260/2013 van de Raad van 18 maart 2013 tot uitbreiding van het bij verordening (EG) nr. 1458/2007 ingestelde definitieve antidumpingrecht op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China tot niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje verzonden vanuit de Socialistische Republiek Vietnam, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit de Socialistische Republiek Vietnam (PB L 82, blz. 10; hierna: „verordening nr. 260/2013”):

Artikel 1

(1) Het bij artikel 1, lid 2, van verordening (EG) nr. 1458/2007 ingestelde definitieve antidumpingrecht op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China wordt uitgebreid tot niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje verzonden vanuit Vietnam, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit Vietnam, momenteel ingedeeld onder GN-code ex 9613 10 00.

(2) Het bij lid 1 van dit artikel uitgebreide recht wordt geïnd op tussen 27 juni 2012 en 13 december 2012 vanuit Vietnam verzonden ingevoerde producten, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit Vietnam, die worden geregistreerd overeenkomstig artikel 2 van verordening (EU) nr. 548/2012 en artikel [Or. 7] 13, lid 3, en artikel 14, lid 5, van verordening (EG) nr. 1225/2009.

(3) Tenzij anders vermeld, zijn de geldende bepalingen inzake douanerechten van toepassing.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

- b. Verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L [343], blz. 51; hierna: verordening nr. [1255/2009]):

Artikel 13

Ontwijking

(1) De overeenkomstig deze verordening ingestelde antidumpingrechten kunnen worden uitgebreid tot de invoer van al dan niet enigszins gewijzigde soortgelijke producten uit derde landen of van enigszins gewijzigde soortgelijke producten uit landen waarop maatregelen van toepassing zijn, of delen daarvan, wanneer er ontduiking van de geldende maatregelen plaatsvindt. Antidumpingrechten die het op grond van artikel 9, lid 5, ingestelde residuele antidumpingrecht niet overschrijden, kunnen worden uitgebreid tot de invoer via ondernemingen waarvoor individuele rechten gelden in landen waarop maatregelen van toepassing zijn, wanneer er ontduiking van de geldende maatregelen plaatsvindt. Ontduiking wordt omschreven als een verandering in de structuur van het handelsverkeer tussen derde landen en de Gemeenschap of tussen individuele ondernemingen in een land waarop maatregelen van toepassing zijn en de Gemeenschap als gevolg van praktijken, processen of werkzaamheden waarvoor, afgezien van de instelling van het recht, onvoldoende reden of economische rechtvaardiging bestaat en waarbij wordt bewezen dat er sprake is van schade of dat de corrigerende werking van het recht, gezien de prijzen en/of de hoeveelheden van het soortgelijke product, wordt ondermijnd, en dat dumping plaatsvindt ten aanzien van de voor de soortgelijke producten eerder vastgestelde normale waarden, eventueel overeenkomstig artikel 2.

[Or. 8] De in de eerste alinea bedoelde praktijken, processen of werkzaamheden omvatten onder andere het enigszins wijzigen van het betreffende product om het te laten vallen onder douanecodes waarop geen maatregelen van toepassing zijn, mits de wijziging de wezenlijke kenmerken van het product niet aantast; het verzenden van het product waarop maatregelen van toepassing zijn via derde landen; het reorganiseren door exporteurs of producenten van hun verkoopkanalen en afzetmethoden in het land waarop maatregelen van toepassing zijn om hun producten uiteindelijk naar de Gemeenschap te laten exporteren via producenten waarop lagere individuele rechten van

toepassing zijn dan op de producten van de producenten; en, in de in lid 2 beschreven situatie, de assemblage van delen in de Gemeenschap of een derde land.

(2) Assemblage in de Gemeenschap of een derde land wordt geacht ontwijking van de maatregelen in te houden wanneer:

a) de assemblagewerkzaamheden sinds of kort vóór de opening van het antidumpingonderzoek zijn aangevangen of aanmerkelijk zijn toegenomen en de betrokken delen afkomstig zijn uit het land waarop de maatregelen van toepassing zijn, en

b) de delen 60 % of meer uitmaken van de totale waarde van de delen van het geassembleerde product; ontwijking wordt echter niet geacht plaats te vinden indien de waarde die tijdens de assemblage- of voltooiingswerkzaamheden aan de ingevoerde delen wordt toegevoegd meer dan 25 % van de fabricagekosten bedraagt, en

c) de corrigerende werking van het recht, gezien de prijzen en/of hoeveelheden van het geassembleerde soortgelijke product, wordt ondermijnd, en wordt bewezen dat er dumping plaatsvindt ten aanzien van de voor soortgelijke producten eerder vastgestelde normale waarden.

(3) Onderzoeken op grond van dit artikel worden geopend op initiatief van de Commissie of op verzoek van een lidstaat of een belanghebbende, op basis van voldoende bewijsmateriaal met betrekking tot de in lid 1 omschreven factoren. Het onderzoek wordt, na raadpleging van het raadgevend comité, geopend door middel van een verordening van de Commissie die de douaneautoriteiten tevens de instructie kan geven de invoer overeenkomstig artikel 14, lid 5, [Or. 9] te registreren of zekerheidstelling te eisen. Het onderzoek wordt uitgevoerd door de Commissie, die door de douaneautoriteiten kan worden bijgestaan, en wordt binnen negen maanden voltooid. Wanneer de definitief vastgestelde feiten de uitbreiding van de maatregelen rechtvaardigen, neemt de Raad op voorstel van de Commissie en na raadpleging van het raadgevend comité het daartoe strekkende besluit. Het voorstel wordt goedgekeurd tenzij de Raad met een gewone meerderheid van stemmen besluit het voorstel te verwerpen, wat binnen één maand na indiening door de Commissie moet gebeuren. De uitbreiding geldt vanaf de datum waarop overeenkomstig artikel 14, lid 5, registratie of zekerheidstelling werd geëist. De procedurele bepalingen van deze verordening betreffende de opening en de uitvoering van een onderzoek zijn op dit artikel van toepassing.

(4)-(5) (...)

Artikel 14

Algemene bepalingen

(1)-(4) (...)

(5) De Commissie kan, na overleg in het raadgevend comité, de douaneautoriteiten opdracht geven passende maatregelen te nemen om de invoer te registreren, zodat met ingang van de datum van registratie maatregelen met betrekking tot deze invoer kunnen worden genomen. Tot registratie van de invoer kan worden overgegaan naar aanleiding van een door de bedrijfstak van de Gemeenschap ingediend verzoek dat voldoende bewijsmateriaal bevat om een dergelijke maatregel te rechtvaardigen. De registratieverplichting wordt opgelegd door middel van een verordening waarin het doel van de maatregel en, zo nodig, een schatting van de bedragen die eventueel later verschuldigd zullen zijn, worden vermeld. De invoer wordt voor een periode van ten hoogste negen maanden aan registratieplicht onderworpen.

(6)-(7) (...)

c. Verordening (EG) nr. 1458/2007 van de Raad van 10 december 2007 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje en bepaalde navulbare zakaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China of Taiwan of die vanuit Taiwan worden verzonden (PB L 326, blz. 1; hierna: „verordening nr. 1458/2007”):

Artikel 1

(1) Er wordt een definitief antidumpingrecht ingesteld op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje, ingedeeld onder GN-code ex 9613 10 00 (Taric-code 9613100019), van oorsprong uit de Volksrepubliek China.

(2) Het recht, dat van toepassing is op de nettoprijs, franco grens Gemeenschap, vóór inklaring, bedraagt 0,065 EUR per aansteker.

[Or. 10] d. Verordening (EU) nr. 548/2012 van de Commissie van 25 juni 2012 tot opening van een onderzoek naar de mogelijke ontwijking van de bij verordening (EG) nr. 1458/2007 van de Raad ingestelde antidumpingmaatregelen ten aanzien van niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China door de invoer van niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje verzonden uit Vietnam, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit Vietnam, en tot onderwerping van deze invoer aan registratieplicht (PB L 165, blz. 37; hierna: „verordening nr. 548/2012”)

Artikel 1

Overeenkomstig artikel 13, lid 3, van verordening (EG) nr. 1225/2009 wordt een onderzoek geopend om vast te stellen of de invoer in de Unie van niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje, verzonden uit Vietnam, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit Vietnam, momenteel ingedeeld onder GN-code ex 9613 10 00 (Taric-code 9613100012), de bij verordening (EG) nr. 1458/2007 van de Raad ingestelde maatregelen ontwijken.

Artikel 2

De douaneautoriteiten nemen overeenkomstig artikel 13, lid 3, en artikel 14, lid 5, van verordening (EG) nr. 1225/2009 de nodige maatregelen om de invoer in de Unie van de in artikel 1 van deze verordening omschreven goederen te registreren.

De registratie wordt negen maanden na de datum van inwerkingtreding van deze verordening beëindigd.

(...)

2. Relevantie voor de beslechting van het geding

De Vierde kamer gaat ervan uit dat de voorwaarden voor navordering van het antidumpingrecht zijn vervuld wanneer verordening nr. 260/2013 ongeldig blijkt te zijn. Verzoekster heeft bovendien uitdrukkelijk verklaard, dat het beroep, waarmee formeel nietigverklaring van de aanslag invoerrechten van 26 maart 2013 in de vorm van het besluit op bezwaar van 5 juni 2013 wordt gevorderd, eigenlijk tegen verordening nr. 260/2013 is gericht. In zoverre hangt de uitkomst van het geding in beslissende mate af van de geldigheid van verordening nr. 206/2013.

[Or. 11] 3. Rechtsoverwegingen van de Vierde kamer

Vraag 1

De Vierde kamer gaat ervan uit dat de rechtmatigheid van de op 18 maart 2013 vastgestelde verordening nr. 260/2013 met name afhankelijk is van het antwoord op de vraag of is voldaan aan de voorwaarden van artikel 13 van verordening nr. 1225/2009, waarop verordening nr. 260/2013 uitdrukkelijk is gebaseerd. Volgens de Vierde kamer kan naar Unierecht worden betwijfeld of het bij verordening nr. 1458/2007 ingestelde antidumpingrecht op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China mocht worden uitgebreid tot niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje uit

de Socialistische Republiek Vietnam, ofschoon verordening nr. 1458/2007 al op 13 december 2012 buiten werking was getreden (bericht van de Europese Commissie, PB C 127 van 1 mei 2012, blz. 3) en het antidumpingrecht op de dergelijke aanstekers uit de Volksrepubliek China op het tijdstip van de vaststelling van verordening nr. 206/2013 dus al was vervallen.

Artikel 13, lid 1, van verordening nr. 1225/2009 voorziet in de mogelijkheid om antidumpingrechten uit te breiden tot soortgelijke producten uit derde landen wanneer er „ontduiking van de geldende maatregelen plaatsvindt”. Uit deze formulering zou kunnen worden geconcludeerd dat een maatregel slechts kan worden uitgebreid indien en zolang hij geldt, dat wil zeggen van kracht is, en ook werkelijk ontduiking kan plaatsvinden. Een maatregel geldt echter niet meer, wanneer hij is ingetrokken.

Het valt te betwijfelen of het volstaat dat tijdens de geldigheidsduur van een antidumpingmaatregel ontduiking heeft plaatsgevonden, wanneer op het tijdstip van de vaststelling van de verordening tot uitbreiding van het antidumpingrecht geen ontduiking meer kan plaatsvinden omdat de ontdoken antidumpingmaatregel op dat ogenblik niet meer geldt. Wellicht moet worden uitgegaan van het tijdstip van de vaststelling van de [Or. 12] verordening tot uitbreiding van het antidumpingrecht, en niet van de periode waarin de maatregel van kracht was (in casu volgens artikel 1, lid 2, van verordening nr. 260/2013 de periode van 27 juni tot 13 december 2012). De Engelse taalversie leidt daarbij niet tot een andere opvatting, integendeel: in artikel 13, lid 1, van die taalversie van verordening nr. 1225/2009 staat: „(...) when circumvention of the measures in force is taking place”. Ook in de Engelse taalversie wordt aldus aangeknoopt bij de van kracht („in force”) zijnde maatregelen en wordt met betrekking tot het tijdstip van de ontduiking de tegenwoordige tijd gebruikt („is taking place”).

Ook overwegingen met betrekking tot het eigenlijke doel van antidumpingmaatregelen zouden voor deze uitlegging kunnen pleiten. De vaststelling van antidumpingmaatregelen stelt de Unie in staat, haar productiebedrijven te beschermen tegen invoer met dumping of gesubsidieerde invoer en de daaruit voortvloeiende verschuiving van de handelsstromen. De instelling van antidumpingrechten is geen sanctie voor eerder gedrag, maar een maatregel van verdediging en bescherming tegen de oneerlijke mededinging die uit de dumping voortvloeit (arrest Hof van 4 maart 2010, T-401/06). Wanneer echter antidumpingmaatregelen worden vastgesteld voor een periode in het verleden die op het tijdstip van de vaststelling de verordening houdende instelling van die maatregelen al is afgesloten, kan dit doel niet meer automatisch worden bereikt. Het denkbaar dat die maatregelen dan uitsluitend betrekking hebben op invoer die al is verricht en waarvoor invoerrechten zijn vastgesteld. Dan gaat het niet meer om bescherming van de productiebedrijven in de lidstaten, die specifiek erop is gericht in de toekomst invoer met dumping van producten te beletten of economisch minder interessant te maken. De maatregel komt dan neer op het

afkomen van winst van de importerende ondernemingen, en het valt te betwijfelen of dat nog onder het eigenlijke doel van antidumpingmaatregelen valt.

Anderzijds kwam de uitbreiding van het antidumpingrecht bij verordening nr. 260/2013 niet als een verrassing, daar de Commissie de opening van een onderzoek en de registratie van de invoer van niet-navulbare **[Or. 13]** zakgasaanstokers met vuursteentje van oorsprong uit Vietnam al bij verordening nr. 548/2012 had gelast en op 26 juni 2012 had bekendgemaakt. Bij invoer na dit tijdstip dienden de importeurs dus te rekenen met de instelling van een antidumpingrecht, wat al tot enige bescherming van de productiebedrijven in de lidstaten kan hebben geleid, en dit beantwoordde in elk geval ten dele aan het fundamentele doel van antidumpingmaatregelen.

Artikel 13, lid 3, zesde zin, van verordening nr. 1225/2009 voorziet ook uitdrukkelijk in de mogelijkheid van uitbreiding van een antidumpingrecht met terugwerkende kracht tot het tijdstip vanaf wanneer de invoer overeenkomstig artikel 14, lid 5, van verordening nr. 1225/2009 werd geregistreerd. Artikel 14, lid 5, vierde zin, van verordening nr. 1225/2009 bepaalt dat de invoer voor een periode van ten hoogste negen maanden aan registratieplicht kan worden onderworpen. Verordening nr. 260/2013 houdt daarmee in zoverre rekening dat de uitbreiding, zoals in overweging 70 van die verordening wordt opgemerkt, alleen betrekking heeft op geregistreerde uit Vietnam verzonden invoer. Inhoudelijk had het bij verordening nr. 260/2013 uitgebreide antidumpingrecht betrekking op een periode die binnen de geldigheidsduur van het bij verordening nr. 1458/2007 vastgestelde oorspronkelijke antidumpingrecht lag. Die periode liep vanaf het tijdstip van de registratie bepaald in verordening nr. 548/2012, te weten 27 juni 2012, tot op de dag waarop de oorspronkelijke antidumpingmaatregelen vervielen, te weten op 13 december 2012.

Tegen de achtergrond van de in beginsel toegestane terugwerkende kracht, zou het in de tegenwoordige tijd gestelde zinsdeel „wanneer er ontduiking van de geldende maatregelen plaatsvindt” in artikel 13, lid 1, eerste zin, van verordening nr. 1225/2009 ook aldus kunnen worden begrepen, dat het (slechts) verwijst naar de periode waarin de uitbreiding van het antidumpingrecht van kracht is, en niet naar het tijdstip van de vaststelling van de uitbreidingsverordening. Hiervoor zou ook kunnen pleiten dat voor de uitbreiding van een antidumpingrecht bepalend is dat de materiële voorwaarden daarvoor zijn vervuld, daar een verordening tot uitbreiding van een antidumpingrecht volgens het doel en de opzet van de basisverordening alleen tot doel heeft de doeltreffendheid van dat recht te verzekeren en te verhinderen **[Or. 14]** dat het wordt ontdoken (cf. arrest Hof van 6 juni 2013, C-667/11, punt 28). Tegen deze achtergrond is de uitbreiding van een definitief antidumpingrecht ten opzichte van de oorspronkelijke handeling waarbij dat recht is ingesteld, slechts een flankerende maatregel van ondergeschikte aard (cf. arrest Hof van 6 juni 2013, C-667/11, punt 28). Dit zou ook verklaren waarom de regeling van artikel 13 van verordening nr. 1225/2009 niet bepaalt tot wanneer een verordening tot uitbreiding van een antidumpingrecht kan worden vastgesteld.

Ten slotte heeft de Vierde kamer overwogen dat het onderzoek of ontduiking de corrigerende werking van de oorspronkelijk maatregelen ondermijnt enerzijds, en het onderzoek naar de noodzaak om bij het vervallen van de maatregelen een nieuw onderzoek in te stellen op basis van de waarschijnlijkheid van de voortzetting of herhaling van dumping en schade in de toekomst anderzijds, betrekking hebben op verschillende perioden (cf. overweging 64 van verordening nr. 260/2013). Indien de Commissie, na ontvangst en aanvaarding van een geldig verzoek tot inleiding van een onderzoek naar ontduiking, in het kader van het overeenkomstig artikel 13, lid 3, van verordening nr. 1225/2009 te verrichten onderzoek tot de bevinding komt dat de in artikel 13 van verordening nr. 1225/2009 gestelde voorwaarden voor vaststelling van ontduiking zijn vervuld, dient zij de maatregelen tot invoer uit het derde land uit te breiden voor de periode en in de mate dat de oorspronkelijke maatregelen van kracht zijn. In het onderhavige geval was dit tot 13 december 2012.

Vraag 2

Naar Unierecht valt bovendien te betwijfelen of is voldaan aan de in artikel 13, leden 1 en 2, van verordening nr. 1225/2009 gestelde voorwaarden voor uitbreiding van een antidumpingrecht. Volgens artikel 13, lid 1, eerste zin, van verordening nr. 1225/2009 kunnen de overeenkomstig die verordening ingestelde antidumpingrechten worden uitgebreid tot al dan niet enigszins gewijzigde soortgelijke producten uit derde landen of enigszins gewijzigde soortgelijke producten uit landen waarop maatregelen van toepassing zijn, of delen daarvan, wanneer er ontduiking van de geldende maatregelen **[Or. 15]** plaatsvindt. Ontduiking wordt in artikel 13, lid 1, derde zin, van verordening nr. 1225/2009 omschreven als een verandering in de structuur van het handelsverkeer tussen derde landen en de Gemeenschap of tussen individuele ondernemingen in een land waarop maatregelen van toepassing zijn en de Gemeenschap als gevolg van praktijken, processen of werkzaamheden waarvoor, afgezien van de instelling van het recht, onvoldoende reden of economische rechtvaardiging bestaat en waarbij wordt bewezen dat er sprake is van schade of dat de corrigerende werking van het recht, gezien de prijzen en/of de hoeveelheden van het soortgelijke product, wordt ondermijnd. Aangezien het, wat verordening nr. 260/2013 betreft, gaat om een (gestelde) ontduiking in de vorm van assemblageactiviteiten, moeten bovendien de in artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1225/2009 gestelde voorwaarden zijn vervuld. Volgens de Vierde kamer valt naar Unierecht te betwijfelen of deze voorwaarden zijn vervuld met betrekking tot de litigieuze invoer van niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje uit Vietnam.

a) De Vierde kamer betwijfelt in de eerste plaats en vooral of is voldaan aan de in artikel 13, lid 1, derde zin, van verordening nr. 1225/2009 gestelde voorwaarde van verandering in de structuur van het handelsverkeer tussen derde landen – in casu de Volksrepubliek China en Vietnam – enerzijds en de Unie anderzijds.

(1) In de overwegingen van verordening nr. 260/2013 wordt enerzijds vastgesteld dat de invoer van het betrokken product uit de Volksrepubliek China sinds de vaststelling van de maatregelen in 1991 daalde en ook na de verschillende wijzigingen en uitbreidingen van de maatregelen in 1995, 1999, 2001 en 2007 laag bleef (overweging 38). Deze vaststelling wordt echter niet met concreet cijfermateriaal gestaafd. De toelichting in overweging 39, dat de invoer van aanstekers uit de Volksrepubliek China tussen 1 januari 2008 en 31 maart 2012 relatief stabiel was wat de hoeveelheden betrof – ongeveer 50 miljoen stuks (2008 en 2009), 70 miljoen stuks (2010) en 60 miljoen stuks in (2011 en in de rapportageperiode) – verstrekt weinig hulp en verduidelijking omdat deze cijfers betrekking hebben op navulbare modellen en elektrische piëzoaanstekers [Or. 16], waarvoor de maatregelen juist niet golden, zoals de Commissie aan het einde overweging 39 dan ook zelf heeft toegegeven.

Anderzijds wordt in de overwegingen van verordening nr. 260/2013 beklemtoond dat de invoer van het onderzochte product uit Vietnam in de loop der tijd is toegenomen (overweging 40). Als toelichting wordt verstrekt dat, terwijl er in 1997 bijna geen invoer van het onderzochte product uit Vietnam plaatsvond, het invoervolume van het onderzochte product sinds 2007 snel is gestegen (overweging 40, tweede zin). Ook deze vaststelling en toelichting zijn echter, tegen de achtergrond van de verdere mededeling dat in de jaren 2008 tot en met de rapportageperiode 80 % (2008) respectievelijk 84 % (2009 tot en met de rapportageperiode) van de invoer van niet-navulbare aanstekers in de Unie uit Vietnam afkomstig was, niet erg veelzeggend en nuttig, daar deze statistische gegevens enerzijds niet betrekking hebben op de referentieperiode 2007 en eerder en anderzijds slechts onvolledig in verband kunnen worden gebracht met de in overweging 42 verstrekte toelichting betreffende de uitvoer van delen van aanstekers uit de Volksrepubliek China naar Vietnam. De vaststelling in overweging 42, dat Vietnam de belangrijkste bestemming van de uitvoer van delen van aanstekers met vuursteentje uit de Volksrepubliek China is, wordt immers noch chronologisch met cijfers aangetoond noch met betrekking tot de rapportageperiode herhaald. Daarbij komt dat uit overweging 42 niet precies kan worden opgemaakt of wat aldaar wordt gezegd, alleen betrekking heeft op de litigieuze producten dan wel op alle uitvoer van delen van aanstekers uit de Volksrepubliek China naar Vietnam. De formulering van de zin „In 1999 bedroeg de uitvoer van aanstekeronderdelen uit de [Volksrepubliek China] naar Vietnam minder dan 3 % van de totale uitvoer; in 2010 werd Vietnam met een aandeel van 26 % van de invoer echter de belangrijkste bestemming van de uitvoer van aanstekeronderdelen.” (overweging 42, vierde zin), wijst er veeleer op dat hier geen onderscheid wordt gemaakt tussen uitvoer van delen van aanstekers met vuursteentje enerzijds en uitvoer van andere delen van aanstekers anderzijds, waarbij komt dat de Commissie deze gegevens [Or. 17] niet heeft geverifieerd, maar ze gewoon heeft overgenomen uit het verzoek van de producent uit de Unie (cf. overweging 42, derde zin).

(2) De Vierde kamer betwijfelt nog om een andere reden of er sprake is van een verandering in de structuur van het handelsverkeer in de zin van artikel 13, lid 1, derde zin, van verordening nr. 1225/2009. Het antidumpingrecht op niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China werd al definitief ingesteld bij verordening (EEG) nr. 3433/91. Pas in 2007, dus ongeveer 16 jaar na de instelling van het oorspronkelijke antidumpingrecht, begon de invoer van dergelijke aanstekers uit Vietnam echter snel te stijgen (overweging 40). Deze ontwikkeling is vooral merkwaardig omdat de invoer van de betrokken producten uit de Volksrepubliek China al vanaf vaststelling van de maatregel in 1991 was achteruitgegaan (cf. overweging 38). In de overwegingen wordt echter geen verklaring gegeven voor het feit dat de daling van de invoer van niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje van oorsprong uit de Volksrepubliek China chronologisch niet samenviel met de stijging van de uitvoer van delen van aanstekers uit de Volksrepubliek China naar Vietnam. Daarbij komt dat de uitvoer van delen van aanstekers uit de Volksrepubliek China naar Vietnam sinds 1999, dus 8 jaar voor de stijging van de invoer van de onderzochte producten uit Vietnam (cf. overweging 40), aanzienlijk is gestegen (overweging 42). Uit de overwegingen valt echter ook niet op te maken, hoe de sinds 1999 vast te stellen stijging van de invoer van de litigieuze producten uit Vietnam, die niet gepaard ging met een stijging van de uitvoer van delen van aanstekers uit de Volksrepubliek China naar Vietnam, te verklaren valt, en evenmin of de stijging van de invoer van aanstekers uit Vietnam sinds 2007 overeenkomt met een daling, in een vergelijkbare omvang, van de invoer van aanstekers uit China. In overweging 38 wordt alleen gezegd dat de invoer van het betrokken product uit de Volksrepubliek China daalde sinds de vaststelling van de maatregel in 1991 en sindsdien laag is gebleven.

[Or. 18] De Vierde kamer is zich ervan bewust dat artikel 13, lid 1, van verordening nr. 1225/2009 geen concrete eisen inzake het tijdstip van de verandering in de structuur van het handelsverkeer stelt, maar voor de uitbreiding van een antidumpingrecht genoegzaam neemt met de objectieve vaststelling dat de geldende maatregel is ontdoken. Ook artikel 13, lid 2, sub a, van verordening nr. 1225/2009 verlangt niet dat de ontduiking korte tijd na de instelling van het oorspronkelijke antidumpingrecht heeft plaatsgevonden. De formulering van het zinsdeel dat „de assemblagewerkzaamheden sinds of kort vóór de opening van het antidumpingonderzoek zijn aangevangen of aanmerkelijk zijn toegenomen, (...)”, geeft alleen aan dat de ontduiking na de opening van het antidumpingonderzoek moet hebben plaatsgevonden. De Vierde kamer is echter van mening dat een bijzondere toelichting is vereist wanneer de instelling van een antidumpingrecht – zoals in casu – pas vele jaren later tot een verandering in de structuur van het handelsverkeer tussen de derde landen en de Unie heeft geleid.

b) Volgens de Vierde kamer valt bovendien naar Unierecht te betwijfelen of met betrekking tot de vanuit Vietnam verzonden niet-navulbare zakgasaanstekers met vuursteentje aan de andere voorwaarden van artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1225/2009 is voldaan.

Volgens artikel 13, lid 2, sub a, van verordening nr. 1225/2009 wordt assemblage in een derde land geacht ontwijking van de geldende maatregelen in te houden wanneer de assemblagewerkzaamheden sinds of kort vóór de opening van het antidumpingonderzoek zijn aangevangen of aanmerkelijk zijn toegenomen en de betrokken delen afkomstig zijn uit het land waarop de maatregelen van toepassing zijn. De Vierde kamer heeft er al op gewezen dat volgens de overwegingen van verordening nr. 260/2013 de vaststelling van de oorspronkelijke antidumpingmaatregel in 1991 niet tot een verandering in de structuur van het handelsverkeer tussen de betrokken derde landen en de Unie had geleid. Dit was ook het geval in de jaren 1995, 1999 en 2001, toen de maatregel opeenvolgend werd gewijzigd en uitgebreid (zie overweging 38). Tegen deze achtergrond begrijpt de Vierde kamer niet zonder meer dat de assemblagewerkzaamheden, waarvan niet wordt betwist **[Or. 19]** dat zij in Vietnam plaatsvinden, „sinds of kort vóór de opening van het antidumpingonderzoek zijn aangevangen of aanmerkelijk zijn toegenomen”, zoals artikel 13, lid 2, sub a, van verordening nr. 1225/2009 eist.

De Vierde kamer betwijfelt bovendien, of voor de in Vietnam plaatsvindende assemblagewerkzaamheden geen andere afdoende grond of economische rechtvaardiging bestaat dan het ontduiken van de oorspronkelijke maatregelen ten aanzien de betrokken producten. Uit de overwegingen van verordening nr. 260/2013 kan worden opgemaakt dat de Vietnamese producenten hebben aangevoerd dat de grond voor de verplaatsing van de productie naar Vietnam de lagere loonkosten in Vietnam waren (cf. overweging 51). Hiertegen kan worden aangevoerd dat een algemeen verschil in loonkosten niet kan verklaren waarom de productie in een specifieke sector (aanstekers) naar Vietnam verhuist, terwijl de andere producten, bijvoorbeeld aanstekeronderdelen, verder in de Volksrepubliek China worden vervaardigd (zie in die zin met zoveel woorden overweging 51, vierde zin). Het valt ook niet te verklaren waarom de productie niet al eerder naar Vietnam is overgebracht en waarom de invoer uit Vietnam pas in 2007 snel is gestegen.

c) Wegens de hierboven uiteengezette twijfel heeft de Vierde kamer besloten het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de in het dictum van deze beschikking geformuleerde vragen.

[OMISSIS]